

Όταν αναφέρουμε ότι κατοχυρώνονται συνταγματικά ή κοινωνική και οικονομική ισότητα των δύο φύλων, αυτό δεν σημαίνει απλά και μόνο ότι αναγνωρίζουμε στην γυναίκα το δικαίωμα της δουλειάς σε όλους τους τομείς με την ίδια αμοιβή. Σημαίνει πολύ περισσότερο ότι εξασφαλίζουμε τις ίδιες δυνατότητες στην γυναίκα να ακολουθήσει και να κατακτήσει οποιοδήποτε κλάδο της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής ζωής.

Χωρίς όμως επίσης να σημαίνει ότι επιβαρύνουμε την γυναίκα με διπλά καθήκοντα, δηλ. να δουλεύει όπου θέλει, αλλά συγχρόνως να έχει και το βάρος του νοικοκυριού και των παιδιών. Αυτό δυστυχώς έχει γίνει μέχρι τώρα, ως ένα βαθμό, και έχει επιβαρύνει την γυναίκα με αυτή την διπλή δουλειά.

Εκείνο που πρέπει να επιδιώξουμε είναι να αναγνωριστεί η μητρότητα και το νοικοκυριό σαν ισάξιες, αν όχι ανώτερες, παραγωγικές εργασίες. Οι γυναίκες εκπληρώνοντας το ύψιστο καθήκον προς την φύση, το καθήκον της αναπαραγωγής, δεν πρέπει να ζητιανεύουν την βοήθεια των κοινωνικών οργανισμών ή έστω των συζύγων τους, αλλά να έχουν το δικαίωμα ζωής με πληρωμή μισθοῦ μέχρις ότου το παιδί τους νά φτάσει στο νηπιαγωγείο.

Από την άλλη μεριά η νοικοκυρά που συντηρεί μια οικογένεια έχει κι αυτή μιάν παραγωγική δουλειά (δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για τὰ υπόλοιπα μέλη της οικογενείας νά εκτελούν την παραγωγική τους εργασία). Επομένως δικαιούται ιδιαίτερης μισθοδοσίας και πρό παντός οικίας της ασφάλισης και σύνταξης. Η νοικοκυρά μπορεί επίσης στον κύκλο της νά αναλάβει και άλλα κοινωνικά καθήκοντα, για επιτροπές κοινής ωφελείας της γειτονιάς, του χωριού, για την επιβοήθηση και βελτίωση της ζωής άλλων συνανθρώπων, αδυνάτων, ασθενών, αναπήρων, συνταξιούχων κλπ. Και θά επιτελεί αυτά τὰ καθήκοντα σαν αξιοπρεπής εργαζομένη, με τὰ δικά της μέσα και δικαιώματα και όχι σαν δευτέρας κατηγορίας άνθρωπος που ζητιανεύει χαρτζελίκι από τόν άμτρα της.

Στό σημερινό καθεστώς ἡ ἐργασία εἶναι ἐμπόρευμα πού πωλιέ-
ται καί ἀγοράζεται. Ἐφ' ὅσον λοιπόν κυριαρχοῦν τά μεγάλα καπι-
ταλιστικά μονοπώλια καί ὀλιγοπώλια, ἡ ἐργασία τοῦ ἀνθρώπου γί-
νεται ἀντικείμενο ἐκμετάλευσης γιά τήν ἀποκόμιση κέρους.
Ὁ ἐργαζόμενος κόσμος ζεῖ συνέχεια μέ τήν ἀγωνία τῆς ἀνεργίας.
Ὅλη του ἡ παραγωγική προσπάθεια γίνεται ἓνα ἄγχος. Νά ἐπωφελη-
θεῖ ὅσον καιρό δουλεύει καί οὐδέν ὑπάρχει κρίση γιά νά μαζέψει
ἀποθέματα πού θά τοῦ χρησιμέψουν σέ στιγμές κρίσης, ὑποαπασχό-
λησης καί ἀνεργίας. Αὕτῃ ἡ κατάσταση δηλητηριάζει τίς σχέσεις
τῶν ἀνθρώπων καί δημιουργεῖ μιάν ἀτμόσφαιρα ζούγκλας ἀνταγω-
νιστικῆς μεταξύ τῶν παραγωγῶν γιά νά ἐξασφαλίσουν τήν ἐπιβίω-
σὴ τους.
Αὐτό γιά μᾶς εἶναι ἀπαράδεκτο. Θέλουμε νά ὀργανώσουμε ἔτσι
τήν οἰκονομία, ὥστε ἡ ἱκανότητα πού ἔχει ὁ καθένας γιά δουλειά,
νά χρησιμοποιεῖται ὅπως ὅποτε μέσα στά πλαίσια τῆς ἐθνικῆς μας
οἰκονομίας. Ὁ καθένας νά ἔχει τήν παραγωγική του θέση αὐτοῖ-
καίως καί νά παίρνει σάν ἀντάλλαγμα τό μεράδι του. Ἡ δουλειά
παύει νά εἶναι ἀντικείμενο ἐκμετάλευσης μιᾶς καπιταλιστικῆς ὀ-
λιγαρχίας πού ἐπιβιώνει μόνον τό κέρος. Γίνεται κοινὴ παραγω-
γική προσπάθεια, ὅλων τῶν πολιτῶν, ἀνδρῶν καί γυναικῶν, γιά τό
συνεχές ἀνέβασμα τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καί τοῦ κοινωνικοῦ καί
πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς.

Ὁ συνδικαλισμός ἀποτελεῖ δικαίωμα κάθε ἐργαζόμενης ομάδας μέσα στήν κοινωνία. Σκοπός του εἶναι νά ἀγωνίζεσθαι συνεχῶς γιά τήν βελτίωση τῶν ὅρων τῆς ζωῆς. Αὐτό σημαίνει ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι συμμετέχουν μέ ἀντιπροσώπους τους σέ κάθε οἰκονομική, πολιτική καί κοινωνική οραστηριότητα. Ἐπισημαίνει πάντα τήν θέση τῶν ἐργαζομένων καί τά συμφέροντά τους ἀπέναντι σέ ὁποιαδήποτε προσπάθεια καταπάτησης τους, μέ ὁποιοδήποτε πρόσχημα. Τά συνδικάτα παύουν νά εἶναι ὀργανισμοῦ πού ἐξαρτῶνται ἀπό τοὺς πράκτορες τῶν καπιταλιστικῶν συμφερόντων. Ἀκόμα παύουν νά ἐξαρτῶνται ἀπό ἕναν κρατικό μηχανισμό πού τοὺς δεσμεύει βίαια στήν ἐφαρμογή μιᾶς οἰκονομικῆς πολιτικῆς ἡ ὁποία ἐξυπηρετεῖ τήν οἰκονομική ὀλιγαρχία. Τά συνδικάτα παύουν νά εἶναι ὁ γραφεφειοκρατικός μηχανισμός κοριορτοποίησης καί οὐσιαστικά οἰάλυσης τῶν ἐργαζομένων. Ἀντίθετα γίνονται τά κέντρα συγκέντρωσης ὅπου συζητιῶνται καί ἀποφασίζονται οἱ ἐνέργειες γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν ἐργαζομένων.

Ἀκόμα γίνονται τά ὄργανα ἐνεργητικῆς καταπολέμησης κάθε γραφειοκρατίας πού οημιουργεῖται συνεχῶς καί γίνεται καρκίνωμα πάνω στή ζωή τοῦ ἔθνους. Ἡ τάση τῶν κλειστῶν γραφειοκρατικῶν κύκλων πού νομίζουν ὅτι αὐτοί ξέρουν πῶς θά καθοδηγήσουν τοὺς ἀνθρώπους, καταπολεμεῖται συνεχῶς ἀπό τά συνδικάτα στά ὁποῖα πέρνει μέρος τό σύνολο τῶν ἐργαζομένων.

Τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς λατρείας ἀναγνωρίζεται σέ ὅλους τ' τοὺς πολῖτες καί ομάδες πολιτῶν. Ὁ καθένας μπορεῖ νά πιστεύει σέ οποιαδήποτε θρησκεία θέλει. Ἀλλά καί ὁ καθένας ἔχει τό δικαίωμα νά μὴν πιστεύει σέ καμμιά ἂν θέλει.

Ὅλοι οἱ πολῖτες εἶναι ἴσοι ἀνεξαρτήτως τῶν θρησκευτικῶν τους πεποιθήσεων καί εἶναι ἀπαράδεκτη ἡ διάκριση μεταξύ πολιτῶν γιά τίς θρησκευτικές καί φιλοσοφικές τους πεποιθήσεις.

Οἱ πολῖτες μποροῦν νά ὀργανώνονται σύμφωνα μέ τό θρησκευτικό τους πιστεύω, νά διατηροῦν τό λειτουργικό τους, χωρίς νά ἐμποδίζουν τοὺς ὑπόλοιπους καί χωρίς νά ζητᾶνε τήν προνομιακή τους μεταχείριση.

Ἡ ἐκκλησία παύει νά εἶναι προσκολλημένη στό κράτος καί γίνεται ἐλεύθερος ὀργανισμός πού ἡ λειτουργία του ἀποφασίζεται ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς πιστοὺς της.

Ἡ ἐκτέλεση τῶν κοινωνικῶν ὑποχρεώσεων γάμου, βαπτίσεως, κηδείας κλπ. ἀνατίθεται στοὺς δήμους καί κοινότητες καί ἐκτελεῖται δωρεάν. Παύουν νά εἶναι ἀντικείμενα ἐκμεταλαύσης καί κοινωνικῶν διακρίσεων.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἐκκλησία εἶναι ἡ ἐλεύθερη ὀργάνωση τῶν πιστῶν της, δέν ἔχει καμμιά ἀνάγκη ἀποθησαύρισης. Ἡ λειτουργία της ἐξασφαλίζεται ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς πιστοὺς της. Ἐπομένως ἡ συσσωρευμένη περιουσία περνάει στά χέρια τοῦ συνόλου γιά τήν ἐξυπηρέτηση κοινωνικῶν σκοπῶν, πραγματικῶν σκοπῶν ἄλλωστε καί ἐκείνων πού κάθε φορά τά ὀρίζαν.

9.-

Όλες οι συνθήκες που έχουν γίνει μέχρι τώρα και που δεσμεύουν την χώρα μας απέναντι σε συνασπισμούς, ήταν προϊόντα βίας και συμφερόντων μιας ολιγαρχίας. Ουσιαστικά δεν εξασφάλιζαν τα συμφέροντα της χώρας, αλλά τα συμφέροντα μιας μικρής ομάδας για την υποστήριξη του εκμεταλευτικού κοινωνικού καθεστώτος που υπάρχει.

Με το πρόσημα ότι η χώρα μας είναι μικρή και χρειάζεται πάντα προστασία, η ανεξαρτησία της είχε σβύσει, ο ελληνικός λαός ήταν υποχρεωμένος να υφίσταται τρομερές οικονομικές θυσίες και εθνικούς εξευτελισμούς. Η ένταξη σε τέτοιους συνασπισμούς εμπόδιζε την πρόοδο της χώρας και την κρατούσε οξεία. Αυτό το απόδειξε και η τελευταία κρίση της Κύπρου η οποία αποκάλυψε τον πραγματικό ρόλο του ΝΑΤΟ. Η οποία αποκάλυψε ότι ουσιαστικά η χώρα ήταν απροετοίμαστη και οιαλυμένη μπροστά σε μιάν εθνική κρίση και η υποτιθέμενη προστασία των συμφώνων δεν ήταν τίποτε άλλο από μιάν συστηματική οιατήρηση της αδυναμίας του ελληνικού έθνους, Η αποδέσμευση από τους στρατιωτικούς και πολιτικούς και οικονομικούς συνασπισμούς, δίνει την δυνατότητα στην Ελλάδα να αναπτυχθεί ελεύθερα, δημοκρατικά, στηριζόμενη στην ούναμη ολόκληρου του λαού της. Απελευθερώνει απίθανες δυνάμεις, που μπορούν να κάνουν την χώρα μας ικανή να παίξει έναν σημαντικό ρόλο στην νευραλγική περιοχή που βρίσκεται.

Ἡ χάραξη μιᾶς δυναμικῆς ἀνεξάρτητης ἐξωτερικῆς πολιτικῆς δημιουργεῖ πολὺ περισσότερες φιλίες καὶ δεσμοὺς ἀπὸ τὴν ἐξάρτηση σὲ ὁρισμένα σύμφωνα. Ἐνα ἐσωτερικὸ κοινωνικὸ καθεστὼς ποὺ στηρίζεται στὸ σύνολο τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ εἶναι ἡ καλλίτερη ἐξασφάλιση γιὰ τὴν ἐδαφικὴ μας ἀκεραιότητα. Σύσσωμος ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ὑποστηρίζει τὴν χώρα του καὶ δίνει τὴν βεβαιότητα σὲ ὁποιοδήποτε θὰ ἤθελε νὰ ἐπιβουλευθεῖ τὴν ἀνεξαρτησία του ὅτι θὰ κάνει κάθε σπῖτι, κάθε πέτρα, κάθε δέντρο ἀνίκητο ταμπῶρι τῆς λευτεριάς του. Ἐνας λαὸς κυρίαρχος καὶ ἀνεξάρτητος εἶναι ἀνίκητος καὶ γίνεται σεβαστὸς ἀπὸ ὅλους. Ὁ λόγος του στὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἀποκτάει τὸ βάρος τοῦ λόγου ἐνὸς ὁλόκληρου ἔθνους καὶ ὄχι μιᾶς ὀλιγαρχίας. Μὲ ἓνα τέτοιο δυναμικὸ ἐσωτερικὸ καθεστὼς μπορεῖ ἡ χώρα μας νὰ παίξει τὸν ρόλο τῆς στὸ σπουδαίῳ αὐτὸ σταυροορόμῳ τοῦ κόσμου ποὺ βρίσκεται καὶ νὰ βοηθήσει στὴν λύση τῶν προβλημάτων ποὺ ἔχουν συσσωρευθεῖ, μὲ γνώμονα πάντα τὰ συμφέροντα τῶν λαῶν τούτης τῆς περιοχῆς.

Οἱ λαοὶ τῆς Μεσογείου ἔχουν ἀρκετὰ ὑποφέρει ἀπὸ τοὺς ἀνταγωνισμοὺς τῶν συμφερόντων τῶν μεγάλων ποὺ ράζουν τοὺς μικροὺς νὰ χτυπιῶνται μεταξύ τους γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν κυριαρχία τους.

Ἡ ἐπιδίωξη τῆς ἀποπυρηνοποίησης καὶ οὐδετεροποίησης τοῦ χώρου τῆς Μεσογείου φέρνει κοντὰ τοὺς λαοὺς καὶ δίνει λύσεις πραγματικές, φιλικές, σὲ ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ δημιούργησε ἡ ἱμπεριαλιστικὴ παρουσία μέχρι τώρα. Εἶναι φανερό ὅτι οἱ τοπικοὶ πόλεμοι οὐκ ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντα τῶν μικρῶν λαῶν, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα τῶν μεγάλων ἱμπεριαλιστῶν ποὺ ἐκμεταλλεύονται τίς χώρες μας καὶ μᾶς πουλᾶνε ὅπλα γιὰ νὰ σκοτωνόμαστε, ἐνῶ πολὺς κόσμος μας πεινᾷει.

Ἐρχόμενοι σὲ φιλικὴ συνεργασία μὲ ὅλους τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς, μὲ βάση τὸν σεβασμὸ στὴν ἀνεξαρτησία τοῦ καθενός, δημιουργοῦμε μιᾶν εἰρηνικὴν ζώνη ποὺ ἀπελευθερώνει τοὺς λαοὺς ἀπὸ τὴν ἐκμετάλευση. Συμβάλουμε ἔτσι στὴν θεμελίωση ἐνὸς κόσμου συναδελφωμένου, εἰρηνικοῦ, ποὺ σέβεται πρὶν ἀπ' ὅλα τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ δικαιώματά του.